

РЕШЕНИЕ

№ 919

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО III ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослава Тодорова

Членове: Христинка Колева
Иво Юр. Хинов

при участието на секретаря Радка Ив. Георгиева
като разгледа докладваното от Иво Юр. Хинов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100606561 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.334 вр чл.338 НПК.

То е образувано въз основа на жалба, подадена от адв.А., повереник на Ж. П. М., частен тъжител, срещу Присъда от 08.02.2023 г по н.ч.х.д. № 8428/20 по описа на СРС, 101 състав, с която подсъдимата Н. В. К. е призната за невиновна и оправдава по обвинението за това, че при условията на продължавано престъпление, на дати 21.03.2020 г, 04.04.2020 г, 18.04.2020 г и на 02.05.2020 г, като родител, майка на детето М. М.а, не е изпълнила и е осуетила изпълнението на съдебно решение относно личните контакти с бащата Ж. М. с това дете, утвърдено със съдебен акт – Решение от 06.02.2029 г по гр.д. № 72298/19 на СРС, 84 състав, като не предавала детето на баща му, поради което е оправдана по обвинението за извършено престъпление по чл.182 ал.2 вр чл.26 ал.1 НК.

За да достигне до извод за оправдателна присъда СРС е приел, че са били налице основателни причини за непредаването му – а именно Ковид епидемията и влошеното здраве на детето.

Във въззивната жалба се оспорват тези изводи, като се твърди, че неправилно са били кредитирани показанията на свидетелите на защитата и обясненията на подсъдимата; следвало е да се кредитират показанията на свидетелите на обвинението, видно от които подсъдимата не е давала обяснения поради каква причина отказва да предаде детето. Посочва, че тя е злоупотребявала с доводите, свързани с Ковид епидемията и алергията на детето, като нейната цел е била да наруши правата на бащата на детето да го вижда.

Посочва, че тя не е обяснявала на бащата на детето основанията за отказа, а само му е казвала, че няма да го даде. Прави се искане за отмяна на оправдателната присъда и постановяване на нова, осъдителна.

Повереникът на частния тъжител посочва, че мотивите на първата инстанция не са обосновани, доколкото неправилно не е била дадена вяра на онази група свидетели, които са били осигурени от частното обвинение, като фактическата обстановка е изградена въз основа на показанията на свидетелите на защитата. Счита първата група свидетели за обективни и незаинтересовани, доколкото втората група да близки родственици и приятели на подсъдимата. Счита, че е налице грубо неизпълнение на съдебния акт относно разпределението на родителските права, като всяко отклонение от този режим влияе отрицателно върху психиката на детето. Счита, че от обективна страна е установено неизпълнението на задължението на подсъдимата да предава детето на бащата на посочените в съдебния акт дати, като от субективна страна тя ясно е осъзнавала, че нарушава съдебното решение, като точно това е искала. Защитните доводи – а именно Ковид епидемията и неспазването от страна на бащата на диетичния режим на детето са само претекст и защитна позиция. Счита, че е абсурдно и правен парадокс по време на пандемия съдебните актове да не се изпълняват и родителите да бъдат лишени от контакт с децата си. Така се толерира безпардонното отношение към закона и в нарушение на интересите на детето то се лишава от контакт с родителя си. Счита, че след като е определен режима на личните права, той следва да се спазва. Поради което и оправдателната присъда следва да се отмени, като се постанови нова, осъдителна.

Частният тъжител не взема становище.

Защитникът на подсъдимата посочва, че обжалваната присъда следва да се потвърди. Правилно е било формирано вътрешното убеждение на съда при достигане на извода в тази присъда, като признава, че режимът на лични контакти не е бил изпълнен, но причина за това е извънредната ситуация при първите противоепидемични мерки. Тя е предложила на бащата да осъществяват срещите по електронен път, но той е отказал. Посочва, че детето има заболявания, които бащата negliжира. Акцентира на определени противоречия в показанията на свидетелите на обвинението. Счита, че подсъдимата не е искала да наруши съдебния акт относно предоставяне на родителски права, като субективният елемент от престъплението не е доказан. Моли да се потвърди присъдата на СРС.

Подсъдимата не се явява.

Софийски градски съд, III въззивен състав, след като обсъди доводите на страните и взе предвид естеството на повдигнатото обвинение и събраните по делото доказателства, установи следното:

Настоящото производство е въззивно, поради което съдът дължи на първо място отговор на доводите в жалбата и тези, направени от страните в съдебното заседание; също така дължи и служебна проверка на всички аспекти на законосъобразността на първоинстанционния съдебен акт, независимо от липсата на изрични доводи на страните в тази насока.

Относно доводите в жалбата. И двете страни са съгласни, че на определени дати, при които детето е следвало да бъде предадено от майката на бащата, но тя не е сторила това. Налице са противоречиви становища относно правомерността или противоправността на нейния отказ да предаде детето. Следователно, доводите на страните се отнасят до един единствен аспект – а именно дали непредаването на детето се дължи на уважителна причина, респективно дали тази причина може да обуслови оправдаване или осъждане за деянието. Този аспект има фактологическо измерение (какво е казвала подсъдимата на тъжителя като основание за непредаване на детето, доколкото именно въз основа на

изявленията □ следва да се съди относно субективната страна на деянието □) и правно значение (дали доводите □ са правомерни или не). Именно на него следва да се обърне по-специално внимание.

Най-напред следва кратко да се посочат неоспорените от страните факти, които и се доказват по несъмнен начин.

Частният тъжител Ж. М., роден 1971 г и подсъдимата Н. К., родена 1982 г, имат общо дете – М., родена на 15.08.2017 г.

С Решение от 06.02.2020 г по гр.д. № 72298/19 г на СРС, 84 състав е одобрено споразумение по чл.127 ал.1 СК, като родителските права върху детето са предоставени на майката, но бащата има право да го вижда всяка първа и трета събота и неделя от месеца (както и в други дни).

Детето М. страда от алергичен ринит, персистираща форма, като при контакт с патогенните алергени (множество, сред които и млечни и яйчни храни, домашен прах и други) страда от кихане, кашляне, запушване на носа, обостряне на целогодишно протичащата хрема, дерматитни обриви по бузите и сгъвателните повърхности на големите стави. Имунитетът ѝ е отслабнал, като трудно прекарвала заболяванията.

При все това тъжителят не оценявал сериозността на заболяването, игнорирал указанията на лекарите (вкл и тези в писмена форма, а не само преразказани от майката на детето, доколкото същият не считал за нужно да присъства при многобройните прегледи и консултации с лекари), като му давал всякаква храна. Респективно след връщане на детето на майка му състоянието му се влошавало.

На 07-08.03.2020 г тъжителят гледал детето, но го върнал на майка му болно. Наложило се лечение с антибиотици.

След това била обявена Ковид епидемията.

Респективно следващите уикенди, които детето трябвало да прекарва с баща си, а именно на 21-22 март, 04-05 април, 18-19 април и 02-05 май 2020 г, майка му не го пуснала. Всеки един път бащата (частния тъжител) идвал със свои приятели и познати, които бил помолил да бъдат свидетели как майката (подсъдимата) няма да пусне детето. След това веднага сигнализирал и полицията на тел.112, като се оплаквал, че не му се предава детето.

Следователно несъмнено е установено, че подсъдимата не предавала детето на баща му съобразно посоченото в съдебното решение.

Предмет на спор между страните е причината за това, както и правното значение на тази причина.

А именно във възизвната жалба се твърди, че действителната причина била желанието на подсъдимата да наруши съдебното решение, доколкото само е казвала, че няма да даде детето, но не е давала обяснения във връзка със заболяването на детето или противопедимичните мерки. Тези доводи са разширени в пренията пред настоящия съд, където се твърди, че те са само претекст, като действителната цел на подсъдимата била да наруши съдебното решение, регулиращо разпределението на родителските права.

Относно този довод следва да се отговори, че в самата тъжба подробно са посочени причините, които подсъдимата е изтъквала пред тъжителя като основание за нейния отказ да му предаде детето. Така се твърди, че тя не е дала детето на 21-22 март поради лечението му антибиотик и обривните петна; че никой от семейството не излизал поради вирусната епидемия; не е дала детето на 04-05 април без устно обяснение, като по вайбър му писала, че поради безотговорното му гледане тя се е била разболяла (имала предвид последния път, когато детето било при баща си, на 08 март), посочва, че били забранени социалните контакти поради карантината; че никой от тях не излиза никъде; на 18-19 април получил обяснения по вайбър, че поради извънредното положение никой от тях не излиза никъде; на

02 май му предложила да комуникира с детето си по интернет приложения.

Тези твърдения оформят предмета на делото, поради което не е възможно за първи път с въззивната жалба да се променя естеството на фактическото обвинение, като се твърди други изявления при отказа за предаване.

А тези твърдения в частната тъжба са доказани от обясненията на подсъдимата и свидетелските показания на нейна близка приятелка, баща □ и брат □, от които се установява, че действително цялото семейство е спазвала карантина, като не са се срещали с други хора. Обстоятелството, че свидетелите на частното обвинение – а именно познати и приятели на тъжителя, специално водени от него да видят и запомнят как подсъдимата няма да предаде детето, с цел след това да дадат показания пред съда – не са възприели тези обяснения, не може да доведе до друг извод. Тези свидетели са съсредоточили своето внимание върху онези факти, за които са били поканени да запомнят - а именно Н.ване на детето. Комуникацията между тъжителя и подсъдимата, най-вече по електронен път, не е била възприета от тях.

Следователно от фактическа страна е установено, че подсъдимата е изтъквала причини за Н.ване на детето – а те са съчетание от влошеното здраве на детето (на първо място персистиращата алергия, а на второ заболяването му от 08 март, което наложило лечение с антибиотици), Ковид епидемията и безотговорността на бащата. Всяко едно от тях е действително валидно основание за неподаване на детето.

Алергията на детето го прави податливо на заболявания; след като не се е възстановило напълно от последното си заболяване (възникнало докато баща му се е грижил за нея), то е оправдано да се ограничат контактите с външни лица – какъвто се явява баща му, в конкретния случай.

Ковид епидемията и наложената с нея карантина е оправдание да се ограничат контактите до възможния минимум. Личните срещи е било възможно да се заменят с общуване по интернет приложения. Такова предложение е било направено от подсъдимата, но отхвърлено от частния тъжител.

Безотговорността на бащата, разгледана в светлината на другите два фактора, също така е основание за неподаване на детето. Той не отчитал сериозността на алергията на детето и необходимостта да спазва определен хранителен режим; не е отчитал и сериозността на Ковид ограниченията. Показателно е, че е бил съсредоточен да установи как майката няма да му предаде детето, поради което е канил свои приятели и познати като свидетели (въпреки опасността, ако детето бъде предадено, то да бъде заразено от контактите си с тях), вместо да положи усилия да осигури възможно най-безопасна среда за детето.

Поради което следва напълно да се възприеме изводът на СРС, че деянието не е престъпление. Действително съдебното решение за предоставяне на право на бащата да поддържа личен контакт с детето е установено най-вече в интерес на детето, което следва да има контакт и с двамата си родители. Поради което не може да се очаква това решение да бъде изпълнено дори и в ситуации, при което неговото изпълнение ще изложи детето на явна и съществена опасност.

Отказът на подсъдимата да предаде детето на посочените дати е напълно правомерен.

Поради това обжалваната присъда следва да се потвърди.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 08.02.2023 г по н.ч.х.д. № 8428/20 по описа на СРС, 101

състав.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____